

Šie mūsu mazie bērniņi

PREZIDENTS GORDONS B. HINKLIJS

Reiz, kad mūsu mazbērni bija vēl mazi, mēs ar sievu paņēmām dažus no viņiem sev līdzī uz cirku. Es atceros, ka daudz vairāk vēroju mazbērņus un daudzus citus viņiem līdzīgus nekā vīrieti uz lidojošās trapeces. Es vēroju tos ar apbrīnu, kad viņi laiku palaikam iesmējās un ar plati ieplestām acīm vēroja visu aizraujošo, kas norisinājās viņu acu priekšā. Un es iedomājos par brīnumu, ka bērni kļūst par pasaules pastāvīgiem dzīves un mērķa atjaunotājiem. Vērojot viņu aizrautīgo interesi, pat šādā atmosfērā es jutu, ka mans prāts atgriežas pie tās skaistās un aizkustinošās ainas, kas aprakstīta 3. Nefija grāmatā, kad augšāmcēlies Kungs ņēma mazos bērnus Savās rokās un raudāja, svētīdams tos un runādams uz ļaužu pulku: „Skatieties uz saviem bērniņiem“ (3. Nefija 17:23).

Tas ir acīmredzami, ka diženā labestība un šausmīgais ļaunums šodienas pasaulē ir pagājušo gadu audzināšanas saldie un rūgtie augļi. Pēc dažiem gadiem pasaule kļūs tāda, kādus mēs veidojam savus bērnus. Ja jūs esat noraizējušies par nākotni, tad pievērsiet uzmanību savu bērnu audzināšanai. „Salamana Pamācību“ autors ir gudri teicis: „Māci savam bērnam viņa ceļu, no tā viņš neatstājas arī tad, kad viņš jau

vecs kļuvis“ (Salamana Pamācības 22:6).

Kad es biju zēns, vasarā mēs dzīvojām augļkopības saimniecībā. Mēs izaudzējām milzum daudz persiku. Mūsu tēvs ņēma mūs līdzī uz koku apgriešanas demonstrēšanām, ko pasniedza lauksaimniecības koledža. Katru janvāra un februāra sestdienu mēs devāmies uz savu saimniecību un apgriezām kokus. Mēs to iemācījāmies, griežot un zāģējot pareizajās vietās. Pat tad, kad sniegs jau bija uz zemes un koks izskatījās miris, mēs varējām izveidot koka vainagu tā, lai saule varētu sasniegt augļus, kuri parādīsies, iestājoties pavasarim un vasarai. Mēs iemācījāmies, ka februārī mēs diezgan labi varam noteikt to, kādus augļus mēs plūksim septembrī.

E.T. Salivans reiz uzrakstīja šos interesantos vārdus: „Kad Dievs pasaulē vēlas paveikt dižu darbu vai izlabot lielu netaisnību, viņš rīkojas ļoti neparastā veidā. Viņš neliek zemei trīcēt un nesper zibeņus. Tā vietā Viņš ļauj piedzimt bezpalīdzīgam bērniņam, iespējams vienkāršās mājās un kādai mazpazīstamai mātei. Tad mātes sirdi Viņš iedveš domu, un tā to iedveš bērna prātā. Un tad Dievs gaida. Pasaules dižākie spēki nav zemestrīces un zibens spērieni. Dižākie spēki pasaulē ir bērni.“¹

Un šie bērni, es gribētu piebilst, kļūs par labestības vai ļaunuma spēkiem, lielākoties atkarībā no tā kā viņi tiek audzināti. Tas Kungs tieši ir pateicis: „Es esmu jums pavēlējis audzināt jūsu bērnus gaismā un patiesībā“ (M&D 93:40).

Četras nepieciešamības

Piedodiet man, ka iesaku tik acīmredzams lietas, to es daru tikai tāpēc, ka acīmredzamais daudzos gadījumos netiek ievērots. Acīmredzamais ietver sevī četras nepieciešamības, kas attiecas uz bērniem: (1) mīliet viņus, (2) māciet viņus, (3) cieniet viņus un (4) lūdziet kopā ar viņiem un par viņiem.

Kādreiz bieži uz automašīnas varēja redzēt uzlīmi, kas jautāja: „Vai jūs apskāvāt savu bērnu šodien?“ Cik gan laimīgs un svētīts ir bērns, kurš jūt savu vecāku mīlestību. Šīs siltās jūtas, šī mīlestība turpmākajos gados nesīs saldus augļus. Lielā mērā skarbums, kas raksturo lielāko daļu mūsu sabiedrības, ir rezultāts tam skarbumam, kas tika uzspiests bērniem pirms vairākiem gadiem.

Apkārtne, kurā es uzaugu, bija pasaule miniatūrā ar visdažādākajiem cilvēkiem. Mani kaimiņi bija ļoti saliedēta grupa, un es domāju, ka mēs viņus visus pazinām. Es arī domāju, ka mēs viņus visus milējām—izņemot vienu vīru. Man ir jāatzīstas: es jutu, ka ienīstu to vīru. Es esmu nožēlojis šīs emocijas, taču kad es atceros tos laikus, es atkal varu sajust savu emociju spraigumu. Kāpēc tik stipra antipātija? Tāpēc, ka viņš pēra savus bērnus ar siksnu, žagaru vai ar jebko, kas pagadījās pa rokai, kad viņa nīknās dusmas uzliesmoja vismazākā iemesla dēļ.

Iespējams, ka tā jutos dēļ mājām, kurās es dzīvoju, kur bija tēvs, kurš brīnumainā kārtā ar klusēšanu spēja disciplinēt savus bērnus, nelietojot nekādus soda rīkus, lai arī dažreiz tie to bija pelnījuši.

Kopš tā laika es esmu sapratis, ka vīrs, pret kuru es izjutu nepatiku, bija viens no tiem tipiskajiem vecākiem, kuri, šķiet, nav spējīgi izrādīt ne ko citu, kā tikai bargumu pret tiem, par kuru ierašanos pasaulē viņi ir atbildīgi. Es arī nācu pie atziņas, ka tas vīrs, kas parādās manas bērnības atmiņās, ir viens no tiem neskaitāmiem tūkstošiem visā pasaulē, kas ir pazīstami, kā cilvēki, kas cietsirdīgi izturas pret bērniem. Katrs sociālais darbinieks, medicīnas darbinieks lielas slimnīcas neatliekamās palīdzības palātā,

policijas virsnieks vai tiesnesis lielā pilsētā var pastāstīt par tādiem cilvēkiem. Lielākā traģēdija ir tajā, kad kāds sit, aizvairo vai seksuāli uzmācas maziem bērniem. Līdzīgi šiem cietsirdīgiem ir tie izvirtušie vīrieši un sievietes, kas izmanto bērnus pornogrāfijā.

Man nav pat vismazākās vēlēšanās uzskavēties pie šīs nepatīkamās lietas. Es gribētu tikai pateikt, ka neviens, kas atklāti sevi ir pasludinājis par Kristus sekotāju un neviens, kas sevi atklāti ir pasludinājis par šīs Baznīcas locekli nevar darīt kaut ko tādu, neaizvainodams Dievu un nenoliegdams Viņa Dēla mācības. Tas bija pats Jēzus, kurš, rādīdams mums bērnu šķīstības un nevainības piemēru, paziņoja: „Bet, kas apgrēcina vienu no šiem vismazākiem, kas tic uz Mani, tam būtu labāk, ka tam piesietu dzirnu akmeni pie kakla un to noslīcinātu jūras dziļumā“ (Mateja 18:6). Vai var būt vēl smagāka apsūdzība pret tiem, kas ļaunprātīgi izmanto bērnus, kā vārdi, kurus ir teicis cilvēces Glābējs?

Sāciet mājās

Vai jūs gribat, lai pasaulē pieaugtu mīlestības gars? Tad sāciet paši savu māju sienās. Skatieties uz saviem bērniņiem un saskatiet tajos Dieva, no kura klātbūtnes tie nesen ieradās, brīnumus.

Prezidents Brigams Jangs (1801–1877) reiz teica: „Bērns mīl savas mātes smaidu, bet necieš tās saraukto pieri. Es saku mātēm, lai tās neļauj bērniem nodoties ļaunumam, un tajā pašā laikā lai tās izturas pret viņiem ar maigumu.“²

Viņš turpināja: „Audziniet savus bērnus mīlestībā un bijībā pret To Kungu, izpētiet viņu raksturu un temperamentu, un apejieties ar viņiem tam atbilstoši, nekad neatļaujoties pamācīt viņus savu dusmu uzplūdus; māciet viņus jūs mīlēt nevis baidīties no jums.“³

Protams, ģimenēs ir nepieciešama disciplīna. Bet disciplīna ar bardzību un cietsirdību nenovēršami noved pie aizvainojuma un sarūgtinājuma, nevis pie labošanās. Tas neko neatrisina, bet tikai saasina problēmu. Tāda disciplīna ir nolemta neveiksmei. Tas Kungs izklāstīdams Savas Baznīcas pārvaldības pamatprincipus, arī ir izklāstījis pārvaldīšanas principus mājās šajos dižajos atklāsmes vārdos:

„Nekāds spēks vai ietekme nevar jeb nedrīkst tikt izmantots ..., kā vien ar pārliecināšanu, pacietību, ar

maigumu un lēnprātību un ar neviltotu mīlestību; ...

laikus asi pārmetot, kad iedvesmo Svētais Gars; un tad pēc tam izrādot vēl lielāku mīlestību pret to, kam tu esi pārmetis, lai viņš tevi neuzskatītu par savu ienaidnieku;

lai viņš varētu zināt, ka tava uzticība ir stiprāka par nāves saitēm“ (M&D 121:41, 43–44).

Piemēra noturība

Vērojiet savus bērniņus un pamāciet tos. Man nav nepieciešams jums atgādināt, ka jūsu piemērs, veidojot viņu prātos priekšstatu par dzīves raksturu, paveiks vairāk nekā jebkas cits. Vienmēr ir interesanti satikt senu draugu bērnus un citā paaudzē atklāt tēva un mātes paradumus.

Tiek stāstīts, ka senajā Romā bija sieviešu grupa, kas lepmi viena otrai izrādīja savas dārglietas. Starp viņām bija Kornēlija—divu zēnu māte. Viena no sievietēm viņai teica: „Un kur tad ir tavas dārglietas?“ Uz ko Kornēlija atbildēja, norādot uz zēniem: „Šīs ir manas dārglietas.“ Pateicoties viņas mācībām un tam, ka viņa dzīvoja saskaņā ar savas dzīves tikumiem, viņi izauga un kļuva pazīstami kā Gajs un Tibērijs Grāčus jeb Grāči kā viņi tika dēvēti—divi no vispārliecinošākajiem un efektīvākajiem reformatoriem Romas vēsturē. Tik ilgi, kamēr viņus atcerēsies un par viņiem runās, atcerēsies un runās ar cieņu arī par viņu māti, kas viņus izaudzinaja pēc savas dzīves parauga.

Es gribētu atkal atgriezties pie Brigama Janga vārdiem: „Lai tās ir jūsu pastāvīgas rūpes, ka bērni, ko Dievs jums tik laipni ir devis, tiek mācīti agrā vecumā par Dieva praviešu nozīmi un par mūsu svētās reliģijas brīnišķīgajām mācībām, lai tad, kad viņi sasniegs brieduma gadus, viņu sirdīs valdītu maigas jūtas pret Dieva praviešiem un lai viņi nekad nepamestu patiesību.“⁴

Es apzinos, ka ir vecāki, kuri, neskatoties uz dāvāto mīlestību, uzcītību un uzticīgiem centieniem, redz savus bērnus augam pretēji mācītiem principiem un raud, kad viņu ietiepīgie dēli un meitas labprātīgi seko tam, kas noved pie traģiskām sekām. Pret šādiem vecākiem es jūtu dziļu līdzjūtību, un viņiem es gribētu citēt Ecēhiēla vārdus: „Bet dēlam nav jānes sava tēva noziegums, un tēvam nav jānes dēla noziegums“ (Ecēhiēla 18:20).

Bet šādi gadījumi parasti ir izņēmumi un nevis kā likums. Izņēmumi neatbrīvo mūs pārējos no atbildības pielikt visas iespējamās pūles, rādot mīlestību, piemēru

un pareizi sekot mācībām, audzinot tos, par kuriem Dievs mums ir devis svētu atbildību.

Kā arī neļauj mums nekad aizmirst par nepieciešamību cienīt šos mūsu mazos bērniņus. No atklātiem Tā Kunga vārdiem mēs zinām, ka tie ir Dieva bērni, tāpat kā mēs esam Dieva bērni, un ka tie ir pelnījuši to cieņu, kas nāk no zināšanām par mūžīgo mācību. Patiesībā Tās Kungs paskaidroja, ka ja vien mēs neattīstīsim savās dzīvēs nevainību, atklātību un šķīstību no ļauna, mēs nevarēsim ieiet Viņa klātbūtnē. Viņš paziņoja: „Ja jūs neatgriezīties un netopat kā bērni, tad jūs nenāksit Debesu valstībā“ (Mateja 18:3).

Čenings Polaks reiz rakstīja šos interesantos un izaicinošos vārdus: „Lūkojoties uz jaunības gadiem, kad mēs nicinājām netaisnību, daži no mums droši vien vēlētos ... lai mēs būtu dzimuši veci un augtu jaunāki, tīrāki un arvien vienkāršāki un daudz šķīstāki līdz beidzot ar tīrām mazu bērnu dvēselēm aizmigtu mūžīgā miegā.“⁵

Spēka avoti

Skatieties uz saviem bērniņiem. Lūdziet ar viņiem. Lūdziet par viņiem un svētiet tos. Pasaule, kurā tie dzīvo, ir sarežģīta un nesaprotama pasaule. Viņi sastapsies ar milzumu daudzām dzīves likstām. Viņiem būs nepieciešams viss spēks un visa ticība, ko varat tiem dot, kamēr tie vēl ir jūsu tuvumā. Viņiem arī būs vajadzīgs liels spēks, kas nāk no augstāka spēka. Viņiem ir jāpaveic vairāk nekā tikai jāpiekrīt tam, ko viņi uzzina. Viņiem ir jāuzlabo pasaule, bet vienīgie līdzekļi, kas viņiem būs pieejami, ir viņu pašu dzīves piemērs un pārliecināšanas spēks, kas nāks no viņu liecībām un zināšanām par Dieva lietām. Viņiem būs nepieciešama Tā Kunga palīdzība. Kamēr viņi ir jauni, lūdziet ar tiem, lai tie varētu uzzināt par šo spēka avotu, kas vienmēr būs pieejams katru reizi, kad vien radīsies nepieciešamība.

Man patīk klausīties bērnu lūgšanās. Es jutos pateicīgs, dzirdot kā vecāki lūdz par saviem bērniem. Es godbijībā noliecu galvu tā tēva priekšā, kas ar priesterības pilnvarām uzliek savas rokas uz dēla vai meitas galvas nopietnu lēmumu brīžos un Tā Kunga Vārdā un Svētā Gara vadībā dod tēva svētību.

Cik gan daudz skaistāka būtu pasaule un sabiedrība, kurā mēs dzīvojam, ja katrs tēvs lūkotos uz saviem bērniem kā uz vislielāko no visiem saviem dārgumiem, ja katrs tēvs vadītu viņus ar sava piemēra spēku laipnībā un mīlestībā, un ja katrs tēvs spriedzes brīžos svētītu viņus ar svētās priesterības pilnvarām; un ja katra māte rūpētos par saviem bērniem kā par savas dzīves dārglietām, kā par Debesu Dieva, kurš ir viņu mūžīgais Tēvs, dāvanām, un uzaudzinātu viņus ar patiesu mīlestību gudrībā un ar Tā Kunga pamācībām.

Seno laiku Jesaja teica: „Visi tavi dēli būs Tā Kunga mācīti, un liels būs tavu dēlu miers“ (Jesajas 54:13). Un tam es piepildīšu: „Un liels būs arī tavu tēvu un mātes miers un prieks.“

ATSAUCES

1. No Charles L. Wallis, redakcijas, *The Treasure Chest* (1965), 53.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 340.
3. *Teachings: Brigham Young*, 172.
4. *Teachings: Brigham Young*, 172.
5. „The World's Slow Stain,“ *Reader's Digest*, 1960. gada jūnijs, 77.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti daži piemēri:

1. Parādiet attēlu ar Glābēju un bērniem. Uzaiciniet ģimeni izlasīt un apspriest dažus no Svēto Rakstu pantiem, kurus prezidents Hinklijs citē šajā rakstā. Ilustrējiet Svēto Rakstu pantus ar piemēriem no šī raksta. Pabeidziet, daloties ar to, kā šie panti ir jūs vadījuši.

2. Lai nodemonstrētu viņa efektu, iemetiet bļodā ar ūdeni sīku priekšmetu. Izlasiet atsevišķas rindkopas no sadaļas „Četras nepieciešamības“, lai uzsvērtu to ietekmi, kādu atstāj vecāku rīcība uz viņu bērniem. Pabeidziet, izlasot raksta pēdējās divas rindkopas.

3. Ja ģimenē ir mazi bērni, ilustrējiet piemēra spēku, palūdzot ģimenes locekļiem atdarināt kādu personu. Šī persona varētu sist plaukstu, spert trīs soļus uz priekšu, apgriezties apkārt u.t.t. izlasiet sadaļas „Piemēra noturība“ pirmo rindkopu un dalieties stāstā par romiešu sievieti un viņas attieksmi pret bērniem. Apspriediet to, kā viņas piemērs ietekmēja viņas dēlus. Apsveriet iespēju dalīties vienā vai divos citātos no šīs sadaļas. Lieciniet par piemēra spēku.